

Arrest

nr. 183 946 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 25 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 26 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 oktober 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 26/05/2015

Overdracht CGVS: 10/09/2015

U werd gehoord op 27 mei 2016 van 14 uur tot 17 uur op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Braem loco meester Loobuyck, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U bent tevens lid van de Ashraf-clan. U werkte als snackverkoper aan het schooltje bij u in de buurt. Op een dag kwamen mensen van Al-Shabaab naar u toe en zeiden dat u daar niet mocht verkopen. U negeerde hen. Een tijdje later kwamen ze terug en waarschuwden ze u opnieuw dat u niet mocht verkopen daar. Er werd u gezegd dat u thuis moest blijven en dat er een man voor u zou gezocht worden. U ging akkoord maar aangezien jullie geen inkomen hadden ging u toch verder met uw werk. De leden van Al-Shabaab kwamen opnieuw om te zeggen dat u moest stoppen met verkopen. Nadat ze weg waren, begon u te wenen. Uw neef, die voorbijkwam, zag dat en beloofde met u te trouwen om u en uw gezin te onderhouden en te beschermen. Twee dagen later trouwden jullie. Enkele dagen later werd u ontvoerd. U werd gevangen gezet, gemarteld en er werd u gezegd dat u ging vermoord worden. Na 15 dagen kwam uw oom u echter bevrijden. U dook onder bij uw burens. Al-Shabaab kwam wel langs maar vond u niet. Daarna werd u door de smokkelaar meegenomen en verliet u het land. U verliet Somalië op 1 april 2015 en kwam in België toe op 25 mei 2015, waar u asiel aanvraagde.

U legde de volgende documenten voor: een medisch attest waaruit blijkt dat u in België gehospitaliseerd werd met als bijlage resultaten van diverse onderzoeken en een attest van type 1 besnijdenis.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Ten eerste is het allerminst geloofwaardig dat u na de bedreigingen door Al-Shabaab bent blijven doorwerken op uw vaste plaats aan de lokale school. Gevraagd om hier een aannemelijke uitleg voor te geven blijft u bovendien in gebreke. Zo zegt u dat u mashmash en samosa's klaarmaakte die u dan verkocht aan het schooltje bij u in de buurt. U zat daar 's morgens en 's avonds en verkocht aan de leerlingen (gehoorverslag CGVS, p.7). Aan de school werd u ook de eerste maal benaderd door Al-Shabaab. Ze verboden u daar nog te verkopen (CGVS, p. 9). U luisterde echter niet naar hun bedreigingen en ging toch verder met uw werk op dezelfde plaats (CGVS, p.9). Als verklaring waarom u hun waarschuwing negeerde zegt u dat u op een andere plaats geen winst zou maken (CGVS, p.11). Nochtans zegt u ook dat u bang was van hun waarschuwingen (CGVS, p.12). U kunt niet overtuigend antwoorden waarom u toch verder werkte ondanks hun bedreigingen, waar u schrik voor had (CGVS, p.11). Wanneer u wordt gevraagd naar eventuele andere plaatsen waar u kon verkopen zegt u dat deze er niet zijn omdat u als Ashraf overal werd gediscrimineerd (CGVS, p.11). Nochtans hebt u tijdens het gehoor ook verklaard dat uw oom, van wie u ook zei dat hij tot de Ashraf behoorde, een succesvolle winkel op de markt had (CGVS, p.9, 15). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe het kan dat hij als Ashraf dan niet wordt gediscrimineerd en in staat is een succesvolle zaak uit te bouwen antwoordt u dat zijn grootmoeder Abgal is waardoor hij niet gediscrimineerd wordt (CGVS, p.15). Nochtans had u daarvoor specifiek verklaard dat hij tot de Ashraf behoorde (CGVS, p.15). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u nergens op een andere plaats uw werk kon uitoefenen dan aan het schooltje. Er is u ook gevraagd of u geen andere jobs kunt doen antwoordt u dat er niks anders was dat u kon doen. U kunt hier echter geen verdere uitleg over geven (CGVS, p.12).

Ook zegt u dat u geen financiële hulp of een job kon vragen aan uw oom omdat hij u pas hielp nadat u met zijn zoon trouwde. Het is vreemd te noemen dat u eerst voor niets bij uw oom terecht kunt en dat hij later opeens uw volledige reis zal betalen (CGVS, p. 8, 12). Bovendien kan verwacht worden dat u meer zou weten over de handel van uw oom. Wanneer hiernaar wordt gevraagd zegt u dat hij op de markt werkte en voedsel en drank verkocht (CGVS, p.9). Op de vraag hoe hij uw reis kon betalen antwoordt u simpelweg dat hij een handelaar was (CGVS, p.9). Logischerwijs mag verwacht worden dat u iets meer info zou hebben over uw oom en zijn handel, voornamelijk aangezien uw oom blijkbaar zeer welgesteld en succesvol was.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u over essentiële elementen in uw verhaal ondoorleefde verklaringen aflegt.

U werd gevraagd om te vertellen over de eerste keer dat u werd benaderd door Al-Shabaab. U antwoordt hierop dat ze zeiden dat u een meisje was en dat het niet toegestaan was om te verkopen. Over de volgende keren zegt u gewoon dat ze langs kwamen en zeiden dat u weg moest gaan (CGVS,

p.10). Wanneer u wordt aangemoedigd om meer gedetailleerd te vertellen over uw contacten met Al-Shabaab zegt u opnieuw dat ze zeiden dat het verboden was dat een meisje daar verkocht (CGVS, p.11). Wanneer dan specifiek wordt gevraagd om te vertellen hoe u daar op reageerde antwoordt u dat u ok zei, maar dat u geen ander werk had (CGVS, p.11). Logischerwijs mag er verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen vertellen over uw aanvaringen met Al-Shabaab, te meer aangezien het u verschillende malen gevraagd is om hier specifiek over te vertellen.

Uw verklaringen omtrent het aanzoek van uw neef zijn ook ondoorleefd te noemen. Eerst vertelt u dat uw neef u zag huilen, dat hij zei dat hij u ging helpen en met u trouwde. Vervolgens wordt er gevraagd naar uw reactie daarop, waarop u enkel zegt dat u gelukkig was want dat u anders gedood zou worden. Wanneer u wordt aangemoedigd om toch specifiek te vertellen wat er precies gezegd geweest is zegt: "Hij zei me dat hij ging trouwen en mij en mijn familie helpen. Nadat ik trouwde werd ik gekidnapt." (CGVS, p.12). Er mag verwacht worden dat u hierover gedetailleerdere verklaringen zou kunnen afleggen. Over het huwelijk zelf blijken uw verklaringen ook summier. U verklaart dat het huwelijk plaats vond twee dagen nadat uw neef u vroeg om met hem te trouwen. Er is u drie maal gevraagd wat er in die twee dagen, tussen het aanzoek en de trouw zelf, gebeurd is van voorbereidingen. U bleek hier niet op te kunnen antwoorden. Eerst zegt u "2 dagen later trouwden we achter dat hij het me zei", een tweede maal zegt u akkoord ging omdat u wou dat uw zieke moeder geholpen werd en wanneer u een derde maal specifiek gevraagd wordt om de praktische voorbereidingen van jullie huwelijk uiteen te zetten begint u over het huwelijk zelf (CGVS, p.13). Daar kan u tevens geen doorleefde verklaringen over afleggen. Over uw huwelijksceremonie vertelt u dat de ouderen werden uitgenodigd, de koran werd gelezen en religieuze mannen werden geroepen, die na de ceremonie terug weggingen. Daarna springt u direct over naar uw kidnapping. Logischerwijs mag verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen ingaan op het aanzoek, uw huwelijk of de voorbereidingen voor het huwelijk. Het gegeven dat u dit niet kunt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vervolging aangezien u bent gekidnapt en veroordeeld door Al-Shabaab onder meer omdat u met uw neef getrouwd was.

Ook over uw gevangenschap zijn uw verklaringen niet dermate overtuigend. Gevraagd naar hoe de kamer waar u gevangen zat eruit zag, zegt u dat er "afval en wapens" waren (CGVS, p.17, 21). Over hoe een dag verliep in uw gevangenis zegt u dat ze 's morgens koud water op u goten en u 's nachts sloegen ze u. Wanneer u wordt gevraagd wat u de rest van de dag deed zegt u dat u daar gewoon lag en niets deed (CGVS, p.18). Gevraagd naar uw bewakers zegt u dat ze u zeiden dat u ging vermoord worden omdat u getrouwd was (CGVS, p.18). Er moet bijgevolg worden vast gesteld dat u nauwelijks kunt vertellen over uw gevangenschap, hoewel het u herhaaldelijk gevraagd is. Over de bevrijding door uw oom moet andermaal worden opgemerkt dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn. Op de vraag hoe de reddingspoging precies verliep zegt u: "Het was maandag, ze gingen allemaal naar de preken. Alleen twee van hen bleven achter, een van die twee die achterbleven gingen weg. De enige waar mijn oom mee praatte, bleef. Zo was ik vrij" (CGVS, p.19). Wanneer wordt doorgevraagd vertelt u dat de deur werd opengedaan, uw oom zijn tulband om gooide en u vertelde om weg te rennen naar de auto die buiten stond (CGVS, p.19). Dit kan opnieuw moeilijk overtuigen.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen met Al-Shabaab wordt er ook geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat uw oom zou vermoord zijn en uw familie zou moeten vluchten zijn, aangezien dit voortkomt uit uw problemen met Al-Shabaab.

De door u voorgelegde medische attesten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uit het eerste attest blijkt enkel dat u in België bent gehospitaliseerd en dat er verschillende onderzoeken werden uitgevoerd. De enige conclusies die de commissaris-generaal kan trekken uit het tweede document, is dat u in het verleden VGV genitale verminking type 1 hebt ondergaan. U verwees voorts naar het feit dat u menstruatieproblemen heeft ten gevolge van uw besnijdenis (CGVS, p. 25). U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw VGV. Uit al het voorgaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. De door u ingeroepen medische redenen houden op zich echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er

geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan in het verzoekschrift.

- In een eerste middel betoogt verzoekster als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.²

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt in hoofdzaak geen geloof te hechten aan de problemen van verzoekende partij.

Zij motiveert onder meer als volgt:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft duidelijk aangegeven dat zij uit een arm gezin komt, dat haar moeder de kostwinner van het gezin was, dat zij geen vader had. Toen haar moeder ziek werd, kon verzoekende partij niet anders dan zelf te beginnen werken om niet te verhongeren. Wanneer de problemen met Al Shabab begonnen, heeft haar moeder haar gesmeekt om thuis te blijven, om niet meer haar leven te riskeren, dat Allah hen niet zou laten verhongeren. Verzoekende partij had echter geen andere keus dan te gaan werken. Ze moest zorgen voor haar zieke moeder en geld verdienen zodat zij zouden kunnen overleven. Zij heeft dit ook duidelijk aangegegeven tijdens het gehoor:

(p. 9-10 CGVS gehoor)

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9-10]

Het uiteraard beseft verzoekende partij dat het gevaarlijk was om verder te blijven werken, veel andere keus had zij echter niet.

Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij sommige dagen zelfs niets verkocht. Aan het schooltje waar zij haar kraamje had, had zij de meeste kans om iets te verdienen, gezien de jongeren die van school kwamen nu en dan iets kochten. Hetgeen dat zij verdiende was hun enige inkomen, dit was de reden waarom zij verder bleef werken, ook na de bedreigingen.

Verwerende partij heeft makkelijk praten, waar zij meent dat verzoekende partij had moeten stoppen met haar werkzaamheden nadat de bedreigingen begonnen...

Verder wenst verzoekende partij op te merken dat er op geen enkel ogenblik tegenstrijdigheden of inconsistenties konden worden vastgesteld in haar relaas. De enige reden dat verwerende partij aanhaalt om het asielrelaas van verzoekende partij in twijfel te trekken, is dat zij de verklaringen 'ondoorleefd' en 'ongeloofwaardig' acht. Deze erg subjectieve manier van redeneren gaat uiteraard niet op.

Verwerende partij kan zich klaarblijkelijk niet inleven in de levensomstandigheden van verzoekende partij en acht alles dat zijzelf anders gedaan zou hebben ongeloofwaardig?? Dit is niet ernstig.

Zo vindt verwerende partij het blijkbaar vreemd dat de oom van verzoekende partij haar pas financieel bijstond nadat zij huwde met zijn zoon:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is. Verzoekende partij heeft haar werkzaamheden voortgezet toen het nog enkel bij bedreigingen bleef. Zij verdiende dan voldoende om in te staan voor haar gezin. Nadat Al Shabab haar voor de zoveelste keer waarschuwe en ook aangaf en man voor haar te zoeken, trouwde verzoekende partij met haar neef. Onmiddellijk daarna werd zij ontvoerd en gemarteld. Op dat moment bleef het aldus niet meer bij bedreigingen maar werd zij gefolterd en haar leven was in acuut gevaar. Verzoekende partij begrijpt niet wat er vreemd is aan het feit dat haar oom - en tevens schoonvader - op dat moment er alles aan doet om haar te bevrijden en helpen te vluchten...

II.1.3 Vervolgens vindt verwerende partij dat verzoekende partij "ondoorleefde verklaringen" aflegt:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Omtrent de bedreigingen van Al Shabab heeft verzoekende partij het volgende verklaard tijdens het gehoor:

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10-11]

Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij aangesproken werd door Al Shabab, dat haar werd gezegd dat vrouwen niet mochten verkopen, en dat zij met haar werkzaamheden moest stoppen. Uit angst stemde zij hiermee in, maar bleef verder werken om te kunnen overleven. Er volgde nog waarschuwingen van Al Shabab waarbij zei hen vertelde dat zij wel wou stoppen met werken, maar het om financiële redenen niet kon. Toen hebben zij haar verteld een echtgenoot voor haar te zoeken die zou zorgen voor haar.

Verzoekende partij wist heel goed hoe vrouwen behandeld worden door Al Shabab, raakte in paniek, was wanhopig, begon te wenen en trouwde uiteindelijk met haar neef om aan haar lot als gevangene van Al Shabab te ontkomen. Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar verhaal "ondoorleefd" zou zijn. Zij heeft weldegelijk uitgelegd hoe zij werd aangesproken door Al Shabab en heeft alle gebeurtenissen die hierop volgde uitvoerig uiteengezet.

Wat haar trouw met haar neef betreft merkt verzoekende partij op dat het geen feestelijke bedoening was, waar maandenlang op voorhand aan werd voorbereid en een feest werd gegeven. Het was meer uit noodzaak dat verzoekende partij huwde. Zij kwam uit een arm gezin, dus van een feest was geen sprake. Enkel de nodige mensen (zoals de ouderen) waren aanwezig, er werd uit de koran gelezen en zij trouwde met haar neef. Voor het overige konden zij zich niet veel permitteren. Verwerende partij faalt om zich op een correcte manier een beeld te vormen van de penibele situatie waarin verzoekende partij zich bevond en bekijkt alles uit een Westers en – voor haar logisch – standpunt. Verwerende partij is bijzonder onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoekende partij.

II.1.4 Ook aan de gevangenschap van verzoekende partij wordt geen geloof gehecht door verwerende partij:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft weldegelijk uitgebreid verteld over haar kidnapping en haar gevangenschap: (p. 15 ev CGVS gehoor)

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15-16]

En

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17]

En

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18]

Verwerende partij kan zich niet blijven verschuilen achter nonargumenten als 'ongeloofwaardig' of 'ondoorleefd'!

Op geen enkel ogenblik kon zij enige inconsistentie of contradictie vaststellen in het relaas van verzoekende partij. Zij gooit het dan maar over een andere boeg en motiveert haar hele beslissing op een erg subjectieve manier omdat zij zich niet kan inleven in het relaas van verzoekende partij. Op die manier wordt het verzoekende partij uiteraard onmogelijk gemaakt om aan te tonen dat zij gevlucht is uit vrees voor haar leven en dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekende partij heeft bijzonder uitgebreid en gedetailleerd uiteengezet wat haar is overkomen en waarom zij haar land van herkomst heeft moeten verlaten. Het is dan ook een raadsel voor verzoekende partij hoe verwerende partij haar relaas als 'vaag en onwaarschijnlijk' meent te kunnen afstempelen.

II.1.5. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden."

- In een tweede middel acht verzoekster dezelfde bepalingen geschonden als in het eerste middel. Zij gaat in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 21 februari 2016.

Nochtans blijkt uit een nieuw COI rapport dd. 6 september 2016 dat de situatie in Mogadishu desatreus is. (stuk 12) Verwerende partij zwijgt in alle talen over dit nieuw rapport...

Het CEDOCA rapport geeft op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid geboren is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32: [citaat]

COI Focus p. 33: [citaat]

EN [citaat]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Heliwaa, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die getroffen worden door terroristisch geweld.

COI Focus p.37: [citaat]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22: [citaat]

De COI-Focus stelt verder (p. 33):

[citaat]

Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat de huidige situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57): [citaat]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels – gebeurtenissen die allemaal plaatsvonden NA het COI focus rapport dd. 19 februari 2016, waarmee verwerende partij rekening hield.

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);

- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);

- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);

- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).

- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7)

- 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9)

- 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)

- 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij aanslag in Mogadishu (stuk 11)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."⁶

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts

maintain that it is more correct to say that the FGS “has influence” over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.^{42”7}

“The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan.”

“10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit.”

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refoulement beginsel schendt:

“20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia.”

Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

“If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SSNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them.”

“Furthermore, due to a breakdown in Somalia’s traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders’ traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.^{70”}

“2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local

communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Heliwaa) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.). Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na meer dan anderhalf jaar in België reeds behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab."

2.1.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt zij volgende documenten:

- Artikel "Mogadishu beach attack: at least 20 dead as Somali forces end siege" van The Guardian van 22 januari 2016 (stuk 3)
- Artikel "Al-Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and 'kill nine'" van The Telegraph van 26 februari 2016 (stuk 4)
- Artikels "Car Bomb Explodes Outside Restaurant in Somalia, Kills At Least 5", "Somalia: Five killed in Mogadishu car bomb attack" en "Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu" van NDTV van 11 april 2016, van Garowe van 11 april 2016 en van Muslim News van 9 april 2016 (stuk 5)
- Artikel "Somalia: Al-Shabab attacks kill four civilians in Mogadishu" van Newsweek van 19 april 2016 (stuk 6)
- Artikel "Al-Shabab hits Hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu" van Al Jazeera van 2 juni 2016 (stuk 7)
- "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van 16 mei 2016 (stuk 8)
- Artikel "Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden" van De Morgen van 25 juni 2016 (stuk 9)
- Artikel "Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu" van De Morgen van 26 juli 2016 (stuk 10)
- Artikel "At least seven dead in al-Shabaab attack on Mogadishu restaurant" van The Telegraph van 26 augustus 2016 (stuk 11)
- COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 6 september 2016 (stuk 12).

2.1.3. Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met de verklaring dat op 5 december 2016 haar dochter werd geboren.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekster weerlegt geenszins de motivering dat het niet geloofwaardig is dat zij na de bedreigingen door Al Shabaab is blijven doorwerken op haar vaste plaats aan de school, met de herhaling dat zij geen andere mogelijkheid had waarbij zij haar verklaringen hierover parafraseert en herhaalt.

Ook het motief dat verzoeksters verklaringen over haar oom niet aannemelijk zijn, wordt niet in een ander daglicht gesteld door te poneren dat zij deze motieven niet begrijpt. In elk geval stelt de Raad vast dat zij in het verzoekschrift geen bijkomende informatie geeft over deze oom.

Verzoekster kan ook geenszins worden bijgetreden dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar asielrelaas. Bij aanvang van de asielprocedure heeft verzoekster verklaard dat zij religieus is gehuwd Mohamed Amin Said (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 6), terwijl zij tijdens het CGVS-interview de naam Ahmed Said Abdi opgeeft (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12). Ter zitting gevraagd met wie zij getrouwd was, gaf zij als antwoord Ahmed Abdi Ali.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster met degelijke tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas wat het gedwongen huwelijk betreft en de problemen die eruit voortvloeien volledig ondermijnt.

Verder laat verzoekster na om de praktijk van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in haar land van herkomst aan te brengen in het verzoekschrift. Verzoekster formuleerde evenmin bij aanvang van de asielprocedure enige aan deze praktijk gerelateerde vrees (CGVS-vragenlijst, stuk 14). Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk worden verwacht dit te vermelden. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de asielautoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een asielaanvraag in vertrouwen. Verzoekster heeft overigens tijdens het CGVS-interview niet verklaard dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer dreigde te worden van VGV. Uit haar verklaringen en het voorgelegd medisch attest blijkt ook dat verzoekster reeds is besneden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 25; Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 2). Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. De overige documenten die verzoekster heeft voorgelegd hebben betrekking op een algemene medische behandeling die verzoekster heeft ondergaan in België (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 1). Deze kunnen niet in verband worden gebracht met de voorgehouden problemen bij een terugkeer naar Somalië. Dit geldt evenzeer voor de mededeling ter zitting dat zij moeder is geworden van een dochter.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de in het administratief opgenomen landeninformatie en door verzoekster toegevoegde meer actuele informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters verwijzingen naar stukken uit de actuele landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de beoordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. “UNHCR’s Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)” van 30 mei 2016 waarnaar verzoekster verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*” van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoekster in het verzoekschrift opnam (stukken 3-7 en 9-11) berichten over aanslagen die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels en de actuele landeninformatie zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekster verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden zij het heeft. Het is aan verzoekster om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoekster algemeen wijst op haar “*verwestering*” en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, dus ook niet aan de verklaring dat haar oom die haar financieel hielp om uit Somalië te vertrekken werd vermoord en haar man en haar familie is gevlucht omwille van verzoeksters problemen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14). Bijgevolg meent de Raad dat verzoekster er zich kan beroepen op hun steun en bescherming.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP